

JEAN LAHAYE
 A MAGÁNY -
 A SIVATAG ISKOLÁJA
 CHARLES DE FOUCAULDNÁL

MAGÁNY: A SZERETET ISKOLÁJA

Magány: a szeretet kifejezése.

Milyen jó, milyen szent dolog a magányba vonulni, szembe találkozni az örökkévaló dolgokkal. /Charles de Foucauld./

„Nincs nagyobb annál, mint aki a magányra bízta magát.”/Charles Péguy./

A magány: a sivatag lelke.

„Foucauld atya élete jó részét a magányban töltötte.”

Magányát Jézus szeretete töltötte be, az ő jelenléte számára a hit valóságát jelentette. Magány készség Isten ajándékainak befogadására. Amikor valamit komolyan akarunk venni, a magányba kell vonulnunk és a magány ideje kreatívvá tesz bennünket. A magány rácsodálkozás. Soha nem jutunk el odáig, hogy milyen nagyszerű dolog rácsodálkozni a hegyekre, a síkságra, ha nem töltöttünk egy kis időt egy mestermű előtt, vagy nem értjük meg, hogy szükségünk van együtt tölteni egy időt a másikkal-

Az igaz keresztény számára a magány élvezet átélni Istennel, hogy együtt vagyunk azzal a szándékkal, hogy

intenzíven egyesüljünk szeretetével, azzal a vágygal, hogy növekedjünk benne, egyesüljünk vele, osztozzunk örömeiben, jelenlétében, amely feltárul számunkra a magány idején.

Nem kell csodálkoznunk azon, hogy a valóban kontemplatív emberek szeretik a magányt. A szerzetes élete például a magány keresése. Istennel van együtt. Foucauld számára a magány Jézus állandó keresése. Naponta fedezi fel az Írás kincseit, tanulmányozza, olvassa, újra olvassa az Evangéliumot és ezért szüksége van arra, hogy tudja, hogy egyedül Isten a szeretet. Valamennyiünknek szüksége van a magányra. Az igazi magány nagy dolgokra képes, ez idézi elő, hogy az események igazi alakulását állapotyszerűen újra megtaláljuk.

Ám a magány soha nem válhat abból, hogy önmagunkra reflektálunk, sőt ellenkezőleg, Istent jobban keressük. Őt másoknak adjuk, osztozzunk barátságában, hogy ugyanazok maradjunk itt a földön, hogy időt találjunk a szeretetre.

A magány a szeretet ideje. A magány igénye, hogy gondoljunk minden emberre A magány előkészít arra, hogy előkészüljünk az Úr váratlan érkezésére. Ne önmagunkat keressük a magányban: az Úrra kell figyelniünk, aki keresésünk középpontja, az ő szavai, amelyekről elmélkedünk, újra olvasunk... Ezek a felfedezések hozzásegítenek, hogy egyre felelősebbé váljunk mindazért, amit teszünk. Az imádság, alapjába véve a magány egyik formája. Az ima mindig párbeszéd Istennel „hogy mindig nagyobb elszántsággal keressük Jézust.”

Mindig nagy zavart okoz, amikor azt látjuk, hogy a nagy szentek a magány nagy gyakorlói voltak. Emiatt kell odafigyelni Foucauld atyára. Ő misszionárius szerzetes lesz... Adoráló életében, remeteségében utazásai során, egyre teljesebben találja meg élete teljesebb értelmét, egyik célt a másik után Jézussal.

A Jézussal megvalósuló állandó unió őrzi meg nyugalmát, szelídségét, így kerül hangsúly a lényegre. Charles de Foucauld egyedül van, de magánya relatív: Istennel együtt él, aki szüntelenül segíti Őt, hogy az élethez szükséges lényegét megtalálja, hogy lelki életének misztériumához minél szorosabban ragaszkodjék. Egyesül a kereszttel és örül egyiknek is, másiknak is... Így részesül Isten színe előtt azzal, hogy másokat is befogadjon. Mindig nagyobb szüksége van az Úrra egyre növekvő igénnyel a ráhagyatkozásra: "Atyám, rád hagyatkozom." Mivel Ő teremtette, az Istennel töltött magány pozitív, egyre alkalmasabbá teszi arra, hogy másokat megértsen, mindig közelebb kerüljön hozzájuk, azzal a szándékkal, hogy mindazt feltárja előttük, ami minket lelkesít.

„Soha nem vagyunk egyedül - írja Foucauld Atya - Jézus a mi őrangyalunk, szárnyaival betakar minket, a szívünkben van, befed minket, a Szent Szűz szeme rajtunk.

A sivatag embere magányban él, ahol ezt írja: "Mindig egyedül vagyok: nem vagyok elég hűséges ahhoz, hogy Jézus társat, és még kevésbé, hogy társakat adjon nekem. A legjobb az a kis szabályzat, amelyet ön is jól ismer." /Levél

Huvelin abbéhoz./

Élete vége felé sokat foglalkozik a magánnyal, ezt mondja: "Növekszik magányom, egyre inkább egyedül érzem magamat ebben a világban, hiszen néhányan örök hazájukba költöztek, mások úgy élik az életüket, ahogyan én. Úgy érzi az ember magát, mint egy olajbogyó, amely egyedül maradt egy ág végén, amit szüret után ott felejtettek." A mi korunkban ez a bibliai hasonlat gyakran eszembe jut. Ez egy útravaló, amely nehézségeket támaszt. A magány próbatétele a bizalom és remény próbája. Jézus példát mutatott erre, és micsoda példát. „Uram, kezedbe ajánlom lelkemet." Ez a magány csúcsa, amely megváltotta a világot. Ami a legtöbbet igényli, hogy készen álljunk arra, hogy elkötelezzük magunkat a magányra, hogy Istent keressük. Azért keressük Őt, hogy minél jobban megismerjük, de főleg szeressük.

A magány nem lehetséges, csak ha mindenről lemondunk... Lemondani mindarról, ami félreviheti a magány légkörét: el kell fogadnunk Isten feltámadó leheletét...

„Mózes - írja Charles de Foucauld - nem maga mutatja be magát Istennek, hogy népét megszabadítsa, bár nagyon szerette volna ezt és elég bátor volt és népének nagy szüksége volt egy Szabadítóra. Mindez távol áll tőle, alázattal visszavonul a sivatagba... Tegyük ugyanezt. Várjunk Isten hívására, ne előzzük meg azt, amíg biztosak nem leszünk abban, hogy Istennek nincs szüksége ránk, és mi nem tudjuk, hogy mit akar Ő, milyen szolgálatra szólít,

hogy végrehajtsuk, amire magunk is vágyunk. ..

„Aki szereti Istent, szeret Isten lábainál tartózkodni a magányban.”

A magányban, amikor egyedül Istennel lehetünk, a lélek teljes összeszedettségében elfeledkezően mindenről, amit Isten teremtett neki adja önmagát annak, aki maga is önmagát adja neki.

A magányban együtt vagyunk Jézussal és szünet nélkül ismételjük:

„Egyedül maradok, boldog vagyok nagyon boldog, hogy veled lehetek Jézussal, egyedül Jézussal.”

„Elvonulni a remeteségbe, nem változtat meg eléggé, mert a szemek, a szív mérhetetlen békében van, fölfelé irányul.

A SIVATAG: FOUCAULD ATYA LELKI FORRÁSA

A sivatag számára a találkozás nagy helye, amely Istennel jön létre, a sivatag végtelen magányában, ahol szemtől szemben virraszt az Eucharisztia előtt, ahol vele együtt élhette meg nagy megtérésének éveit. Lelkigyakorlatának idején, a trappistáknál, de még inkább a Szaharában, amely a sivatag szívében található, egyre jobban felfedezte ennek értékét. Mi volt a sivatag Foucauld Atya számára? Úgy látjuk, hogy nagyon kedvelt hely, amit Ő választott, az Istennel való személyes találkozás helye, aki szeret, de azé az Istené is, aki a szeretet válaszát várja. Isten a

sivatagban nevelte prófétáit, ugyanitt nevelte türelmesen Charles de Foucauld-ot is, hogy egyszerűen azé legyen, aki várja és szereti Őt...

„A sivatagba vonzom Őt és a szívéhez szólok.” /Oz.2,14/Ez a mondat mindig aktuális: a sivatag a találkozás helye, ahol szembe találkozunk az Abszolút lényel: olyan választás ez, ahol az ember gyakorolja a hívásra adott válasz erényét: arra a hívásra, amely Isten keresése nyomán hangzik el, aki sokszor az éjszaka sötétjében jelenik meg, mert a hit nem mindig a világosság útja.

Foucauld Atya sivatagja egy lépés Isten megismerése felé. A bensőséges módon jelen lévő Isten megismerése beleíródott életének valóságába. Ami Őt jellemezte, erről többen tanúskodnak, a képesség, amellyel megélte a jelen pillanatot, és így helyezhette a hangsúlyt a lényegesre, arra, hogy mit kell ma tennie. Aki a sivatagban van meg kell szeretnie a jelen dinamikáját. Minden kínlódás meggyötör, de mindent a Gondviselés rendez. Nem véletlenül történik mindez: a véletlen a „gondviselés” leértékelése.

Mindig nehéz lesz Tamanrasset remetéjének sivatagi útját kiértékelni: Ezt az utat a Szentlélek indítására vállalja, küldöttként indul útnak, mint misszionárius, és nem csak lelki feljegyzései számolnak be erről az útról, amely út szüntelenül megújul, amely során arra vágyik, hogy tegye lehetővé Isten számára, hogy szeresse Őt. Nem túlzás azt állítani, hogy a sivatagnak köszönhetően tudja megvalósítani lelki útját, amely komoly lépéseket jelent abba az irányba,

hogy az Istennel alakuló bensőséges kapcsolata megszilárduljon. Olyan volt ez, mint egy randevú, mint egy beszélgetés, amely halálával vált nyilvánvalóvá: életének útja.

Hasonlított ez az Apokalipszis egy látomására, amikor a hit óráiban az Abszolút ölében megnyugodott, ahol élete zajlott.

Milyen szomorú az ateisták helyzete, akik nem tudják elkötelezni magukat erre a párbeszédre: teljesen elnémulnak az előtt, aki felülmúl minket, akinek hívására soha nem tudnak válaszolni.

A remete számár a keresztt szeretete által Jézus lesz a leglogikusabb és legteljesebb tájékozódási pont. Abszolút hite irányítja tevékenységét, amikor akaratát keresi. Charles elmerül a vágyban, hogy egészen Jézusé legyen, s ez elvezeti odáig, hogy csak Őt keresse, élete logikusan Jézus minél tökéletesebb keresésében telik, azt akarja, azután, vágyódik, hogy Isten és az emberek barátja lehessen. A sivatag számára azt jelenti, hogy tanulmányozza a tuareg nyelvet, hogy egyre jobban megértse testvéreit, jót tehessen velük, ugyanakkor megértse minden időben a sivatag igényeit, ahol nem álmodozik, hanem lényének legmélyén keresi, hogy Isten gyermekévé, és az emberek testvérévé legyen. Az imádság, a munka, a befogadás, vendégszeretet, emberi együttérzés... jellemzi az utat, amelyet a sivatagban követ. Miközben csodálatra méltó ez az út, amelyet nem csak a megfontolás jellemez, hanem az

Istennel megvalósuló találkozás is.

Saint Exupéry hirdette: "A sivatagban, sokkal inkább, mint bárhol, készen állhatunk az emberek szolgálatára."

Charles testvér számára belépni a sivatag dinamikájába annyit jelentett, mint belépni a megújulás fürdőjébe: megújulni az ő színe előtt szüntelenül keresni és újra keresni Őt, csendben felé fordulni, az imádság szeretetében, az imádság élményében, a reménytelenség idején táplált reménnyel, a gyűlölet idején táplált szeretettel, az élet szomjúságával. Igen ritka lehetőség ez azok számára, akik valóban megtalálják a sivatag útjának teljes értelmét.

A sivatag ébren tart bennünket, magányt biztosít nekünk, amely betölti életünket és jelen van mindig az úton, amely igaz út. Hogyan is tudnánk az Úrhoz tartani, ha nem lenne jelen az Isten, hiszen az ő jelenléte minden, míg mi semmik vagyunk?

Amint már megírtuk, a sivatag szomjúságot teremt." Amióta a trappistáknál vagyok ismeretlen számomra az a mély szomorúság, amely azelőtt mindennapi kenyerem volt... Mindez ma már a múlté. Hét év óta mélységes és mindig növekvő békében élek: megnyugszom az igazságban és állandóan várom a világosság növekedését."Mindezzel nem azt akarja mondani, hogy a keresztt nincs jelen a sivatagban:" Később Jézus elvezet téged a sivatagba és innen a Getszemániba... majd a Kálváriára" /Charles de Foucauld/ A sivatag nem könnyen érhető el. „a démonnak lehetősége nyílt, hogy a sivatagban megkísértsen és ez

veletek is megtörténik értetek, irántatok való szeretetből, okulásotokra, először azért, hogy megtudjátok, hogy sokkal inkább kísértést szenvedhettek, mint a sivatagon kívül, és azok, akik irántam való szeretetből vonulnak el a magányba, ne csodálkozzanak, és ne veszítsék türelmüket a kísértések sokasága miatt. : azért, hogy mindannyian megtudjátok, hogy a kísértés nem bűn, hiszen magam is kísértést szenvedtem, „és milyen hatalmas kísértéseket, ennek következtében nem kell szomorkodnotok, nem kell elveszítenetek a bátorságot, amikor ti is kísértést szenvedtek.”

A csendben szeret az ember a legtüzesebben...A sivatag csendjében kezdi az ember megszeretni a magányt: az igazit, amely élet az Istenben. S ha Isten az IGAZSÁG, hogy ne tehetnénk magunkévá a remete szavait, amelyeket 1906. július 15-én írt: "Ez a sivatag nagyon kedves nekem, olyan kedves és szent átadni magamat a magánynak szembetalálkozni az örök dolgokkal, magával ragad az igazság."

A SIVATAG: AZ IGAZSÁG KERESÉSE

„Soha nem kerestem mást csak az igazságot”, mondja Lisieux-i Teréz halála előtt. Az igazság egy lényeges dolog, erőteljes pont a keresztény ember életében. Arra hívtunk, hogy tanúságot tegyünk róla, tanúságot egy olyan lelki valóságról, amely mindig, mindenütt a leg- hitelesebb tanúságtétel. A sivatag e tanúságtétel helye ahol minden

illúzió eltűnik, amelynek mi vagyunk az ára, akiket Úr hív. A Lélek indítására, Isten arcának szemlélésére. Így történhet meg, hogy számunkra a sivatag az igazság iskolája lesz, Isten kegyelmének felfedezése: „Át kell mennünk a sivatagon és ott kell tartózkodnunk, hogy megkapjuk Isten kegyelmét. Itt üresedünk ki, hogy mindent kiirtsunk magunkból, ami nem Isten, hogy lelkünk otthona teljesen üressé váljon, hogy egyedül Isten kapjon helyet benne.

A Biblia szerint csak akkor láthatjuk meg Istent, ha meghalunk...és itt az ellenkezője az Újszövetségben: a sivatag az élet iskolája, az igazság iskolája kell legyen, mivel Jézus azért jött, hogy megtanítsa az igazságra. Az éhezőket minden jóval betölti: ez a sivatag jelszava. Istennel töltekezünk, hogy lehetővé tegyük az ő befogadására, hogy minél jobban rátaláljunk szívünkre, képesek legyünk a Mindenhatóval folytatandó párbeszédre, megaláztatva önmagunkat, minden eszközt igénybe veszünk a vele történő találkozásra. Az Abszolút soha nem rejtőzik el, amikor az igazságban keressük Őt. „Isten a kút, amely átalakítja a sivatagot, aki ennek értelmet ad.” /Saint Exupéry/ Találkoznunk kell ezzel a kúttal bátran közeledni feléje, mert Isten ez a mélységes „kút”, amelyből mindig újat merítünk a régiből elindulva.

„Kiemelem a magány mélységéből és szívemből szólok a szívéhez.” /Oz.2,14/ Soha nem fejezhetjük be a próféta e szavának ismétlését. Annyi mindent tanít nekünk: az élet és hit mindig mélyebb személyes párbeszédét, amely minden

dimenziót megújít: a csendét, az önmegtagadásét, alávetettségét, de a szeretetét, azok szeretetét, akik követni fognak, akikkel találkozunk azon az úton, amelyen járunk. Az igazság útja, amelyen járunk szünet nélkül olyan dolgokra tanít, amelyek nehéznek tűnnek és idővel lehetővé teszik egyre nagyobb dolgok felfedezését. „A sivatag nagyon rövid átmenet, a megtisztulás ideje, amely végtelen és magasabb rendű kegyelmekkel teljes, ahol az ember Isten részletes törvényeiben részesedik. /1887 június 6./ Így értünk el odáig amiben biztosak lehetünk, hogy megtaláltuk amit keresünk. Amikor Charles testvért a sivatagban találjuk, Isten vezeti. Isten érteti meg vele mennyire a találkozás helyére talált, a szükséges találkozásra, amely szükséges egy új élet kezdetéhez, a hitben és reménybe megélt élethez és Isten egyre inkább növekvő megismeréséhez, aki szeret minket amennyire vállaljuk annak terhét, hogy keressük Őt. A lét megismerésének igazsága, íme a sivatag, a valódi sivatag: amely tejes mértékben adja magát, egész életünkben és állandóan a lelki értékek keresésére ösztönöz : amely értékek nélkül nem tudunk arra időt szánni, hogy mindezt megéljük. Ez az Istennel történő bensősége találkozás segít átélni a szükséges elszigetelődést ahhoz, hogy megvalósuljon a teljes harmóniában megélt találkozás azzal az Istennel, aki arra hív bennünket, hogy tanúságot tegyünk róla.

A SIVATAG: A TANÚSÁGTÉTEL ÚTJA

A sivatagban eltölt bennünket a lelkesedés, gyakran élünk át élvezetes órákat, amelyek során eljutunk odáig, hogy világossá válnak Istennel és embertársainkkal történő találkozásaink és ez alakítja a sivatagban missziós küldetésünket. Isten vár, Isten hív bennünket. Szól hozzánk és bátorít minket. S egyszer csak ehhez kapcsolódik, hogy sürgetőnek érezzük, hogy keressük a tanúságtétel útját. De miféle tanúságtételét, amikor nem találunk itt embereket? Isten azért hív a sivatagba, hogy visszavezessen az emberekhez, hogy beszéljünk hozzájuk, hogy jobbak legyünk, és szemlélődésünk gyümölcsöt teremjen.

Mivel a sivatagba mentünk Istenbe eresztettünk gyökeret, egészen hozzá kapcsolódtunk. A tanúságtétel kötelez, mert ha nem, a sivatagban töltött idő holt betűvé válik, amely nem ad valóságos lehetőséget Isten szemlélésére, az egyre növekvő szomjúságra, hogy megéljük Isten óráját.

Isten órája a tanúságtétel órája, a küldetésbe vetett hit órája, amely szinte mindig beteljesedik a Jézussal történő szoros együttműködés során.

Foucauld atya tudta ezt. Amit Jézussal épített Jézussal együtt tette, akit szeretett.

Charles, Jézus testvére így lép Jézus útjára, nyomában halad és a Szahara mélyén tesz tanúságot, amit az Abszolút egyre hitelesebb keresésével táplál... Tanúságtétele válaszként egyre inkább az emberek szolgálatában valósul meg. A szegények életkörülményei közepette szereti őket,

egész lényével várja a választ, és ez a válasz mindig, szinte mindig: a szeretet üzenete. A sivatagban töltött élet valahogy mindig természetfölötti élet, hisz Jézusban, aki sürgeti, hogy kövesse Őt, folytassa csendben, ismeretlenül, elveszítve életét, de legyen az üzenet hordozója, amelyet csendben hirdet: szeresse az Evangéliumot. Jézus állandó valóságként él benne: szenvedésének, agóniájának misztériumában. E választás erénye, amelyet az evangéliumi üzenetet hordozza, a legárvább, a legelhagyatottabb, a legmagányosabb embereknek. A sivatag a szeretet és bátorság legmagasabb fokát igényli. Nem érkezünk el idáig, csak ha tüzes vággyal, életünkkel, szeretettel válaszolunk. Remény nélkül nem jutunk el idáig... annak reménye nélkül, hogy itt szegények és ismeretlenek leszünk, minél inkább a mindennapokban elmerülő életünkről teszünk tanúságot annál nagyobb és áldásosabb lesz az Evangélium műve. Ez a tanúságtétel mindig annak tudatát igényli, hogy belépünk a názáreti élez időszakába, ebbe a csendes életbe, amely során megtanuljuk, hogy valamiről mindig lemondjunk. Ez a sivatag törvénye, hogy lemondjunk magunkról, megfélekedzünk önmagunkról vállalván a hit kockázatát, vállalván az eseményeket, amelyekre az Úr meghív, beteljük bölcsességgel, hogy fel tudjuk mérni határainkat és türelmesen várjuk, hogy Jézus jelet adjon. Az Egyháznak egyre nagyobb szüksége van tanúságtevőkre, az Evangélium tanúságtevőire, akik vállalják a hit vakságának kockázatát. Ne gondoljuk, hogy ez olyan könnyű, hogy a sivatag útja

minden problémától mentes. A sivatag útját azért vállaljuk, hogy jobban éljünk, a tanúságtételt a maga mélységében: képesek legyünk Istenben létezni, hogy mindinkább befogadjuk Őt, ami azt jelenti, hogy szüntelenül vágyódjunk rá, hogy belénk költözzön, a közelünkben legyen. Ez a tanúságtétel nyelve, amelyet el kell sajátítanunk, hogy ebben éljünk, Jézusra épüljünk.

JÉZUSHOZ KAPCSOLÓDVA...

„Minél feljebb megyünk, annál inkább egyedül vagyunk” - írja Jean Guittou, de a keresztény minél feljebb megy, annál szorosabban egyesül Jézussal. Hogy is lehetne másképpen, amikor látjuk Jézust, hiszen Ő maga is az Istennel való bensőséges magányt keresi? A kereszt zárja le a remeteséget Foucauld atya jól tudta ezt, szándékosan szomjazta az igazságot, ezt olvasta ki egyre állandóbb Krisztus kereséséből. „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék,” ez a sivatag egyik titka: forduljunk Jézus felé, szembesítsük életünket az övével, lelkesen legyünk a közelében, nyugalomban, csendben, békében, feladatunk tudatában. Aki így szeret, azt Isten segíti az előre haladásban, jó úton jár, biztonságban van: az Úr valóban pásztora és semmiben nem szenved hiányt. 1897 febr.17-én Charles testvér megérkezett a Szentföldre, hogy a lehető legszorosabban kövesse Jézust, és Charles, Jézus testvére számára ez a vállalt magány valóban és teljesen az öröm, a

béke és a Jézussal kötött barátság útja lett. Minden erejével minden eszközt felhasználva Őt követte a lehető legtökéletesebben élve az Evangéliumot. Életét lehetőleg az Evangélium lelkiületéhez igazította, újra meg akarta találni Jézust, megismerni Őt, amire mi csak az imádságban és az Evangélium gyakorlati megvalósítása során vagyunk képesek. Kemény és nehéz feladat ez, Jézust szemlélni, hogy képesek legyünk újra megtalálni Őt lényünk legmélyén. Nem véletlenül találkozunk Jézussal, sőt ellenkezőleg, mély lelki változásra van szükségünk, valahányszor elhatározzuk, hogy felé fordulunk.

A Szahara szívében Charles testvér felméri ez igényes élet minden távlatát, misztériumát, ami Jézus felé fordul és a Mesteréhez hasonló utat választ. "Jézus marad a halhatatlan jegyes, aki szeret bennünket, ahogyan egyetlen emberi szív sem tud szeretni... Velünk marad, mindig velünk van. Mindig szeretett minket, most is szeret, utolsó leheletünkig szeretni fog. S ha nem fojtjuk el szeretetét, mindörökké szeretni fog. /1910.szept.1. Madame de Bondynak írt leveléből./

Amint egyszer meggyőződött választásának helyességéről, Charles de Foucauld nem fordult vissza, előre haladt a száraz, kemény sivatagban. Minél tökéletesebben igyekezett megélni lelki útját. Misztikája elmerült az Eucharishtiában jelenlévő Jézussal, ugyanakkor, hogy Jézussal maradjon a pusztában, nem hagyta abba

keresését... „Töltsük a lehető legtöbb időt az oltár előtt, ahol Jézus isteni jóságával megmutatja szemünk előtt önmagát, jelenlétével olyan boldogságot hoz életünkbe, amely mennyei boldogsággá alakítja szegény emberségünket.”

„Ne féljünk, Jézus velünk van, látja, hogy evezünk, hogy fáradunk, látja hiányosságainkat, hibáinkat, bűneinket, és azt mondja: reméljete...”

„Jót tesz velünk nem csak annak mértékében, amit mond arról, ami van, hanem a kegyelem mértékével, amellyel tetteinket kíséri annak mértékével amennyiben tetteink a bennünk működő Jézus megnyilatkozásai bennünk és általunk.” Krisztust keresni a sivatagban azt jelenti, hogy gyakoroljuk az Evangéliumot, ami azt jelenti, hogy megvalósítjuk. „Mindaz amit tesztetek, nekem tesztetek” és még hozzáteszi Jézus: "Amit pedig nem tesztetek meg velük, azt nekem nem tesztetek"

„Ne engedjük, hogy Jézus elmenjen mellettünk úgy, hogy ne tegyünk jót vele, mert szüksége van arra, hogy megtegyük mindazt, amire képesek vagyunk... Nem szeretem eléggé Jézust, ezért aggódik Charles testvér, siessünk, hogy találkozzunk vele, vágyódjunk arra, hogy vele együtt megváltók legyünk.

Jézussal együtt megváltani a sivatagban: új élet benne, amely egyre inkább megerősít az ő élete. ..

A sivatagban be kell lépni a megváltás művének misztériumába. Jézus csendje szenvedése, életmódja,

amelyet alávetett az Atya akaratának megváltotta a világot. Mindez nagyon fontos, hogy tényleg el tudjuk képzelni a sivatagbeli életet. Arról van szó, hogy belépünk Isten titkaiba, hogy felfedezzük azokat és egy napon rájövünk arra, hogy megismerjük a keresztt vállalását. Jézus ismerte és vállalta ezt. Többet vállalt annál, mint amire képes volt, magára vállalta bűneink terhét és megváltotta a világot. Milyen tennivaló maradt még hátra? Valóság, amiről ír, mi vagyunk a növekvő emberiség, földi pályafutásunknak nincs értelme, csak ha szoros kapcsolatban maradunk a keresztre feszített Jézussal. A sivatagban létezni, azaz szünet nélkül vele élni egyre növekvőbb intimitásban, azt jelenti, amit Charles testvér is akart szegényen, megvetetten, magányosan, de telve örömmel az Atya szolgálatába állni.

„A próbatétel napjaiban ízelejünk meg leginkább, hogy milyen nehéz elfogadni a lemondást önmagunkról és engedni, hogy igazán Istené legyünk.”

„Ne féljünk, Isten velünk van, látja hogyan haladunk, evezünk, látja, hogy elfáradunk, ismeri hiányosságainkat, hibáinkat, bűneinket és azt mondja: reméljétek...”

„Megváltóvá lenni Jézussal” aki tágasra nyitja szívünket. Jézussal együtt megváltani azt jelenti, hogy benne, vele és ő általa élni.

Ha szeretettel kell utánoznunk Őt, a mi Urunk életének külső megnyilvánulásaiban, tegyük ezt egész szívünkkel, de mennyivel inkább hozzá kell alakítanunk bensőnket, osztozni gondolataival, vágyaival, érzéseivel, hogy végül egy szívvé

egy lélekké váljunk vele.

„Jézussal a Megváltóval” együtt lenni azt jelenti, hogy készen állunk vele együtt arra, hogy elhagyatottak, megvetettek legyünk... „Jézus elhagyatottan lép ebbe a világba, és nem sokkal ezután üldözik Őt. Számítsunk az elhagyatottságra majd az üldöztetésre és örüljünk annak amikor ide érkezünk, osztozhatunk Jézus sorsában.”

Amikor vele osztozunk, az a szándék vezet, hogy „vele együtt mi is megváltók legyünk”

„Jézus azt akarta, hogy az ő neve Megváltó legyen, ami számára élete művét jelentette, az emberek üdvösségét. A mi életművünk is legyen az egyedüli példakép utánzása, az emberek üdvössége.” „Ugyanakkor, mivel megkapja a Megváltó nevet, a mi Urunk vérént ontja jelezvén, hogy vére által Istennek ajánlott szenvedése által váltotta meg a lelkeket....”

Így jutunk el a kiüresedés szívéhez: ha Jézus él bennünk, ha tényleg szoros követésére hív, ismételve: “mindaz, amit tesztek egyedül rám tekintve bármit kérhettek, mivel egyedül értem teszitek. Te magad is elveszíted magadat bennem. Bennem élsz, semmit nem őrzöl meg magadnak, ekkor érkezik el hozzád az én országom.”

„Minden kereszténynek élete legmélyén Jézushoz a Jegyeséhez kell hasonlóvá válni, aki azért jött, hogy megváltson: bennünket is, a mi életünket is, hiszen Ő a lelkek megváltója, mi is dolgozzunk az üdvösségért, szolgáljunk és adjuk oda az életünket, hogy ők is

megmeneküljenek, az Egyetlen Jegyes, az örök Jegyes példáját követve." Röviden a Jézussal azonosuló élet teljes jelentése: "minden pillanatban azt tesszük, ami Jézusnak tetszik. "Állandóan készülünk a vértanúságra és árnyéka se legyen a védekezésre, ahogyan ezt az isteni bárány tette, Jézusban, Jézus által, ahogyan Jézus, Jézusért."

/Jézus testvére, Charles de Foucauld./

A remény misztériuma, az élet azonossága a "megváltó Jézussal," elvezet minket a halálhoz vezető titokzatos úthoz, de ezek a végső indítékok, amelyeket az Úr kinyilvánít nekünk, mint legnagyobb ismeretet arról, amit valóban végbevisz annak érdekében, hogy megváltson minket. Feltétlenül újra kell járnunk a megtérés útját, készen állni arra, hogy Jézus szenvedését átéljük, amelyet bennünk megújít.

Meg kell nyugodnunk abban, ami szintén biztos: "Mindig szenvedünk, amikor a sivatagot elhagyjuk"

/Afrikai közmondás./

Charles de Foucauld megértette ezt.